

POSTANOWIENIE

21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 21 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. spółki akcyjnej w W.
przeciwko miastu stołecznemu Warszawie
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 10 sierpnia 2022 r., VII AGa 912/21,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od P. spółki akcyjnej w W. na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego orzeczenia obowiązkanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 sierpnia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie w ten sposób, że zasądzoną na rzecz powoda kwotę 1 276 455,50 zł obniżył do 200 330,10 zł i zmienił zasadę ponoszenia kosztów postępowania (pkt I.). W pozostałym zakresie apelację oddalono (pkt II.) i orzeczono o kosztach postępowania (pkt III.).

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wniosła powodowa Spółka zaskarżając je w zakresie punktu I. i III., wnosząc o jego uchylenie w części zaskarżonej i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania. Skarżąca sformułowana wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczy fakt naruszenia przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa materialnego i procesowego, które to naruszenia jednocześnie stanowią podstawę zarzutów kasacyjnych.

Pozwane miasto wniosło o odrzucenie skargi kasacyjnej lub odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 k.p.c. ustawodawca zawarł zamknięty katalog przesłanek, na podstawie których Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, skarga kasacyjna będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Skarżąca nie zdołała wykazać, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Mając na uwadze, że celem instytucji przedsądu jest jedynie analiza skargi kasacyjnej pod kątem oceny czy skarżący zdołał wykazać, że w sprawie występuje jedna z określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, niezasadne jest szczegółowe odnoszenie się do wszystkich formułowanych przez skarżącego zarzutów. Mając jednak na uwadze treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienie należy podkreślić, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi

kasacyjnej jest spełniona, jeśli zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów lub podstawowych prawa możliwym do dostrzeżenia bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance ma obowiązek wykazać, że skarżone orzeczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami lub przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny (zob. m.in. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17). Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie pozwala na przyjęcie, że występowanie w sprawie wskazanej przesłanki zostało prawidłowo wykazane. Wszystkie formułowane przez skarżącą zarzuty w istocie pozostają nierozzerwalnie powiązane z okolicznościami sprawy i problemem oceny dowodów zaoferowanych przez strony. Już zatem tylko z tego względu nie sposób przyjąć, że skarga jest w rozpoznawanej sprawie oczywiście uzasadniona.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że argumenty podnoszone przez skarżącą prowadzą do wniosku, że stara się ona w ramach skargi kasacyjnej w sposób nieuprawniony kwestionować ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Apelacyjny, którymi Sąd Najwyższy, wobec dyspozycji art. 398¹³ § 3 k.p.c., pozostaje związany. Formułowane przez skarżącą zarzuty jedynie pozornie odnoszą się do problemu naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego. W rzeczywistości natomiast skarżąca stara się forsować subiektywny, korzystny dla siebie obraz czynionych przez strony ustaleń i na tej podstawie konstruuje swoje żądania.

Wbrew twierdzeniom skargi, orzeczenie Sądu Apelacyjnego zostało także w sposób prawidłowy uzasadnione, a przedstawiona przez Sąd ocena sprawy, tak w kontekście ustalenia faktów i oceny dowodów, jak i zastosowania prawa materialnego, nie nastrocza trudności i poddaje się kontroli instancyjnej. Nie można przy tym podzielić poglądu powodowej Spółki, że Sąd we wskazanym zakresie dokonał oceny dowodów w sposób dowolny. Sąd Apelacyjny precyzyjnie wyjaśnił, dlaczego zdecydował o konieczności zmiany zaskarżonego orzeczenia, wskazując,

że roszczenia powoda w zakresie dotyczącym wynagrodzenia za większą powierzchnię budynku, zostało oddalone jako nieudowodnione.

Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia potwierdzają także, że Sądowi Apelacyjnemu znane było stanowisko judykatury co do wykładni art. 632 k.p.c. Jednak zdaniem Sądu okoliczności sprawy, szczegółowo i przekonująco omówione w ramach uzasadnienia, przemawiały za przyjęciem, że wykonanie przedszkola i żłobka o większej powierzchni obie strony traktowały jako prace w ramach wynagrodzenia ryczałtowego, za które nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie. Sąd nie zaliczył zatem prac dodatkowych na poczet wynagrodzenia ryczałtowego, ale w ogóle odmówił wskazanym pracą takiego charakteru. Dlatego też prezentowane przez skarżącą stanowisko również w tym zakresie należało ocenić jako nieprawidłowe.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3, art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ms]